

IN MEDIAS RES:

FML

will

'Hallo! Hoort iemand mij? Wij zitten hier opgesloten!' Ik streek uit frustratie mijn vingers door mijn blonde haren. 'Hallo!' Ik bonkte nogmaals met mijn vuist op de deur.

'Geef het nu maar op, iedereen is buiten in de feesttent. Dat weet je toch?'

Ik draaide mij om en keek naar Caroline. 'Ik probeer tenminste iets te doen.' Ik pakte mijn telefoon uit mijn broekzak en zag dat ik geen bereik had. '*Fuck my life!*'

Zij mompelde ook: '*Fuck "my" life* en met extra nadruk op "*my*".' Ze schudde haar hoofd. 'Het laatste wat ik had verwacht, was om hier opgesloten te zitten met jou.' Ze slaakte een diepe zucht en ging op de koude vloer zitten. Ze keek op haar telefoon. 'Ook geen bereik.'

'Het is al halftien.'

'*No shit, Sherlock.*' Ze probeerde een bericht te sturen en bleef geconcentreerd naar haar telefoon staren.

'Ik probeer tenminste iets.' Ik keek stiekem naar haar gezicht. Ze was nog mooier dan ik me kon herinneren. Hoe had ik haar zoveel jaren kunnen missen?

Ze slaakte nogmaals een diepe zucht en ontweek mijn ogen.

'Wát... jij denkt zeker dat het mijn schuld is?'

'Ik heb niks gezegd.'

'Jij hoeft niks te zeggen. Ik weet hoe jij denkt. Jij hebt immers nooit iemand nodig, toch?' Jij hebt vooral mij niet nodig, dacht ik erbij.

Caroline hield haar mond en staarde voor zich uit. '*Whatever.* Het heeft geen zin om te blijven roepen. Ze horen ons toch niet. Het beste

is dat we rustig blijven zitten en wachten. Voordat je het weet, ben je weer van me af.' Ze wees naar de andere kant van de kelder. 'Jij kunt daar zitten.'

Ik staarde haar indringend aan zonder te weten wat ik moest zeggen. Hoewel ik haar lang niet had gezien, leek ze zo vertrouwd. Ik draaide me om, bonkte nogmaals hard op de deur en gaf het op.

'Ben je bang, dat je designerbroek vies wordt, Richie Rich? Of is op de grond zitten te min voor jou? Er is hier helaas geen speciale stoel, dus je moet het doen met de harde vloer, zoals wij, plebejers.'

Ik staarde haar over mijn schouders nijdig aan.

Een van haar wenkbrauwen ging omhoog en ze keek mij tartend aan. 'Wat? Heb ik ongelijk of niet?'

'Jij weet helemaal niks van mij.'

'*Right.*'

Ik liep woedend op haar af en keek neerbuigend in haar ogen.

Ze stond op, klopte wat stof van haar zomerjurk en staarde me recht in de ogen. 'Wat?'

Ik zag haar uitdagende blik en automatisch keek ik naar haar mond. Ze was slechts enkele centimeters van me verwijderd. Ik ademde diep in en zag dat haar donkerbruine ogen nog donkerder kleurden. De groene stippen in haar ogen waren helder. Ik rook haar vertrouwde parfum en haar haar. Ze was zó dichtbij. Het leek of de wereld stilstond en alles om me heen verdween. Ik kon alleen haar zien en haar adem op mijn lippen voelen.

Ze keek onbewust ook naar mijn mond en deed haar ogen dicht. 'Blijf alsjeblieft ten minste vijf meter van mij vandaan!' Ze duwde me naar achteren. 'En kijk me niet zo aan...'

Ik voelde nog steeds de warmte van haar hand op mijn borst. Met tegenzin zette ik een stap naar achteren en probeerde haar blik te vangen. 'Hoe kijk ik naar jou?'

'Dat weet je best, William Zacharias van Otterloo.'

Gefrustreerd liep ik naar de andere kant van de kamer en ging op de grond zitten. Ik keek nogmaals vluchtig naar Caroline en vervolgens naar mijn gebalde vuisten. 'Je weet dat ik daar niks aan kan doen.'

'Houd je mond. Ik wil hier niks over horen.' Ze pakte haar telefoon weer. 'Het enige wat ik wil, is dat deze avond snel voorbij is, zodat ik jou niet meer hoeft te zien.'

Ik hield me stil en keek nogmaals op mijn telefoon. Ik zag dat ik nog steeds geen bereik had. *'Fuck my life.'*

'Hear... hear...' Ze ging weer op de grond zitten en deed haar ogen dicht. *'Fuck my life too.'*